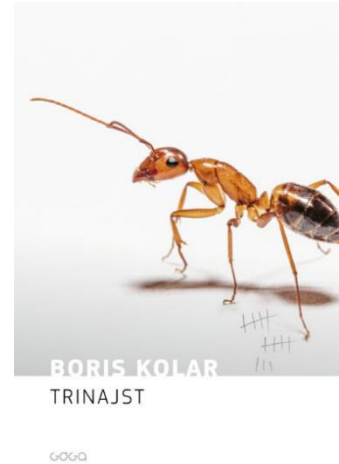

Boris Kolar: Trinajst

(Založba Goga, 2020)

Trinajst duhovitih zgodb pripoveduje o tesnem prepletu človeka z naravo.

Neurje na Branborskem

Včerajšnje neurje se je začelo kuhati nekje na obalah Zahodne Frizije in je svojo strašno moč razvilo na Spodnjem Saškem, preden je odvihralo naprej proti vzhodu. Vremenarji so ga opazili v zadnjem hipu, tik preden so po zraku poleteli prvi zabojniki za smeti, skupaj z deli streh, snetih z otroških vrtcev, delavnic in skednjev. Vremenoslovci so bili prepozni, da bi strašne vetrove obdržali na zahodu, ali, če že to ni bilo mogoče, vsaj med gozdnatimi griči v okolici Fulde. Orjaške sile so se verjetno vse poletje iskale, da bi se zdaj končno lahko skoraj strastno prepletale, medtem pa rušile vse pred sabo. A vihar se ni kazal le kot podivjani orjaški prežvekovalec. Ne, kmalu je pokazal svojo radoživost, ki se je na trenutke zazdela celo humorna. Na vasici Windberg in Lüderitz, ti sta se mu slučajno znašli na poti, je zlil skoraj meter in pol vode na kvadratni meter. A kljub temu je ljudem, ki so še v popolnem brezvetrju odpirali dežnike, dopustil upanje, da bodo ohranili vsaj nekaj suhote. V zgodnjih popoldanskih urah se je nepričakovano skoraj popolnoma umiril, zato prebivalci Rathenowa in Kotzena v svoji spokojnosti sploh niso zaznali tega strašanskega piša. Le stari, izkušeni psi so v zraku zavohali prikriti vihar, zavlekli so se v svoje ute ali pod skednje, kjer so imeli še od noveletnega ognjemeta izkopana zaklonišča. Jezdec poslednje ure so se ponovno zbrali pred Potsdamom, kjer so kmalu pokazali, kako neusmiljen bo pohod nad prestolnico.

Ponoči sem zaključili svoje poslanstvo v tem mestu. Tako kot še mnogi drugi, ki ležijo okrog mene. Padali smo eden za drugim. Nekateri so stali celo stoletje, drugi smo tu rastle petdeset let ali več.

Stali smo kot pričevalci. To je bilo naše poslanstvo, naša naloga za vse življenje. Nič se ni zgodilo, čemur ne bi bili priča, a dogodek, ki mu nismo bili priča, se ni dogodil. Za vse vemo, vse smo videli. Za nas ni zločinov, ni krivic, ne razumemo potvarjanja preteklosti ali različnih razlag resnice. Za nas so le dogodki. Zato stojimo. Vedno stojimo. Celo v dolgih zimah spimo stoji, pokončno, ne zgrbljeno kot golobi v naših krošnjah. Starejši pričevalci so še iz časov pred obema vojnama. V deblih nosijo šrapnele ameriških in britanskih bomb. Sam sem mlajši, zasajen sem bil po vojni.

[Ende der Probeübersetzung]

[Fortsetzung der Kurzgeschichte: Muss nicht übersetzt werden]

Po neurju se vedno naredi tako lep dan. Nikoli ga še nisem imel priložnosti opazovati iz takega položaja. Leže, danes prvič ležim. Prvič vidim svoje korenine. Zatrpane so z zemljo, a kljub temu lahko slutim, da niso ravno zaupanja vredne. Verjetno so krive, da sem se podrl že ob prvem naletu vetra. Kljub temu sem ponosen nanje. Korenine niso le moja opora, moja gotovost in samozavest, da bom ostal pokončen, preko njih sem bil povezan z ostalimi pričevalci. Brez korenin, ki se prepletajo s koreninami drugih dreves, bi bil le kos lesa, deblo, na katerega bi morda pribili gnezdilnico za podleska.

Vendar svojega poslanstva nisem zaključil. Ne, le v tem mestu sem opravil. Nadaljeval bom na podeželju. Pred leti so vrane zanesle seme nekam na deželo, kjer mi je uspelo vzkaliti in se ubraniti vseh tistih nadležnih glodavcev, zajcev in srnjakov, da me niso ogulili, požrli ali preprosto sedli na mene. Zdaj mi premer debela že zagotavlja potrebno varnost in samozavest. Tudi razgled mi je všeč. Upam le, da se župan ne bo premislil in na tem kraju zgradil letališča.